

091224 Julnatten Ylva Rundberg

Mitt liv började miserabelt på alla sätt och vis. Det finns så mycket elände att berätta om mina första veckor i livet att jag inte ens vet vad jag ska börja. Min mor var förlovad med en annan man när jag kom till och tvingades resa den sista månaden av graviditeten, så jag föddes på en okänd plats såväl för min mor, som min fosterfar. Inte i en säng och helt utan professionell hjälp utan helt utelämnad till min mor och fosterfars osäkerhet. I ett stall föddes jag, en plats för djur inte för människor och min första madrass var stickig halm och den första lukten som slog mot mitt ansikte var lukten av djur och deras avföring. Innan min mor ännu hunnit pusta ut efter förlossningen och allt det som hänt kring den var vi på flykt till okänt land för att överleva. Mitt liv började miserabelt och jag hoppas att dess exempel gör att ni tror mig.

Kanske det var så ingressen eller baksidestexten till Jesus självbiografi skulle låtit om han var en människa av idag, där man gärna lyfter fram sin egen utsatthet och vilka omständigheter man blivit offer för. Ändå är det inte så vi får höra om krubba och Jesu födelse eller tänker om den, i alla fall inte jag, utan det glittrar om den smutsiga platsen. Men det är inte tack vare dess extra ordinära renhet, som det glittrar. Inte för de glamorösa förhållandena kring själva födsloögonblicket – för det var nog som de flesta födslar en ganska blöt, slemmig och lite blodig historia, som vi anar det rosa skimret. Det är inte för all service som fanns att tillgå som vi anar guldkanten, för servicenivån där i stallet var nog minimal, för att inte säga obefintlig. Nej, det finns faktiskt inget i de yttre omständigheterna som gör stunden rosa, glittrande eller med guldkant.

Det är det som sker som gör att vi när vi tittar tillbaka kan lägga till både glitter, rosa fluff och guldkant, för det som sker är värt allt detta och mycket mer, ett under som vi bara kan ana, men ändå är helt sant. Gud blir människa. Eller kanske ännu mer korrekt uttryckt Gud är människa. Det där lilla barnet helt nyfött och utelämnat, helt försvarslöst och som alla nyfödda barn behov av värme, närhet och kärlek är Gud själv. Det är julnattens mysterium och grunden för all kristen tro, att Gud blir människa, han inkarneras på jorden. Inte som Gud självklart kunnat genom att stiga ner på jorden i mäktig gestalt med glitter och guld, en person som alla vände sig om för att se på och man direkt förstod inte var en vanlig människa, men han valde en annan väg. Han valde den helt mänskliga vägen att ta sin plats i Marias sköte och där börja sin jordiska vandring. Detta berättar om hurdan Gud är, han vill att vi ska kunna identifiera oss med honom och förstå att han helt och fullt har velat lära känna våra mänskliga villkor.

För hade Gud kommit i majestät, hur många av oss skulle då kunna känna igen oss. Han började som oss, som vi en gång började som ett värnlöst barn. Med en mor och foster far som gör sitt yttersta för att början ska bli så bra som möjligt trots mycket bristfälliga yttre omständigheter. Och i deras roll är jag också helt övertygade att många av er känner igen sig i, den gången ni hade ert första barn kommet till världen som ni ville beskydda mot allt, och förhoppningsvis har ni fått föda era barn under betydligt mer gynnsamma förhållanden.

Jag tror att många föräldrapar sagt till varandra när de ser på sitt nyfödda barn, det är en ängel. Maria formulerade sig lite annorlunda, för henne när hon höll barnet, tänkte hon säkert, det är Ängeln, Gabriels löfte som gått i uppfyllelse. Men inte heller den första julnatten var änglarna helt överksamma utan också

de hade sitt uppdrag denna första julnatt. Att berätta om det som hänt var deras uppdrag. Men vart för änglarna. Guds födelse, israeliternas kungs födelse borde väl proklameras med pompa och ståt på paradgatan eller i templet eller kanske från kungens palats? Nej, det var inte där de först fick höra om undret, utan det var vanliga herdar, enkla människor, helt vanliga människor var de som änglarna besökt. Och återigen berättar dessa omständigheter något om Gud, han är inte en Gud för kungar och presidenter utan för människor. Klart att han är Gud för kungar och presidenter också, men inte för att de har makt och upphöjda positioner, utan för att de är människor. Gud är en gud för vanliga människor, en Gud för dig och mig helt oberoende av vilken status och ställning vi har i samhället.

I den mörka natten, i det enkla stallet föds Gud för att ge världen ljus, ge människor ljus. För barnet i all sin utsatthet och ömklighet är den som räddar oss, den som skänker oss liv, den som öppnar porten mot evigheten. Det är det som sker den första julnatten att porten mellan himmel och jord öppnas på vid gavel, men ingen har stängt den, utan där i dörröppningen möter oss Jesus. Han säger vill du komma in? Vill du tro på mig, att barnet i stallet, d.v.s. jag, är Gud? Att det är jag som öppnar den här dörren, vågar du tro på det? Och svarar vi ja, jag vågar tro, då säger han den här dörren står öppen för dig.

Nu när julborden förvandlats till rester och paketen är öppnade kanske lite av vår tids julstress och krav får vika för att se vad julen verkligen handlar om. Och det är inget större än ett barn i en krubba, det som till synes är litet, bara ett barn, det är det största som hänt, det är världens framtid och hopp, det är din och min räddning och frid. Den gåvan som julens mysterium är kan aldrig några julklappar ersätta och det enda vi kan göra denna heliga natt är att försöka förstå, att Gud är ett barn i en krubba och tillsammans med änglarna får det sjunga i våra hjärtan Ära åt Gud i höjden och frid på jorden är människor som han älskar. En gång i Betlehem fylldes himmelen av den sången när vi i början av denna gudstjänst sjöng det ackompanjerades vi av kyrkklockorna för att då som nu är det ett budskap till alla som hela himmelen får förkunna med oss i natt.

Barnet i krubban föddes i utsatthet, men övervann den, övervann allt för att ge oss frid, ge oss liv, ge oss av sig själv. Barnet i krubban skriker som alla barn, påkallar vår uppmärksamhet för att vi ska se vem det är. Och när vi ser det och förstår vem det är då förändras vår världsbild, där har världens villkor förändrats för det är Guds blick som möter oss.